

Lúdbőr

Tóba hullt tárgy az érintés.
A süllyedés csigalépcsőjén
végigért napszemüveg.
Algával benőtt kulcs,
ismételgeti az utcád nevét.
Mert a bőr emlékei
élesebbek, mint a szemé.
Körző leszűrt szára
minden anyajegyem.
Ha átúszik a mélyben egy hal,
a tó egyre növekvő sugárban
lúdbőrözni kezd.

Mint kagylót, felfeszíteni a bőrt.
Elválni az emlékezés záróizmait.
Csillogó hús omlik a késre,
ernyed a híguló lében.
Egy tálca a tiszta szikéknek,
egy a véreseknek. A szívverés
szaggatott vonal.
Amikor utoljára láttalak,
ujjaiddal végigszámoltad
az anyajegyeim.

Horváth Imre Olivér

Bihari módra

Egyik héten ő szedi a tormát,
busszal viszik ki a határba,
a novemberi fagyba kell mélyen
belehajolnia. Sajog a lába, háta,
dereka, csupán a sorvégen pihen.
Merevségét hóna alá dugja, korty
szeszért várja a céges traktort,
ne bánja a szelet. Így az izmai
sem tiltakoznak, majd műszak végén
tapogatja ropogósra fagyott térdét.

Másik héten ő adja a plazmát,
 busszal viszik városról városra,
 huszonötezer, csak feküdni kell,
 túrni, hogy szúrja a köpenyes,
 hogy kinyerje belőle a nedveket.
 A gép zümmögésében feje
 egyre könnyebb, kiszáradt szájjal
 motyog, mikor a papírokat adják,
 szeme nem fókuszál. Mire megérkezik,
 a pénz fele hiányzik –

aztán megint cserélnek.

A permet

Már nyugton volt, háta se rezzent,
 mikor azt a rengeteget törülgettem
 a hátáról, mert folyt kétoldalt lefelé,
 és foltot hagyott a bőrén, gondoltam,
 az ágy ne ázzon át, elővettem anyám
 zsebkendőjét, kitörültem a közepét is,
 ahol összegyűlt, aztán ültem, néztem
 egy darabig, nemigen volt magánál,
 szép kis teste volt, annyi biztos,
 vagy negyvenöt kiló, de csinos azért.
 Látom aztán, hogy megmaradt a folt,
 ahol rászáradt, de nem törődtem vele,
 délre mentem az ebédért a sarokra,
 meglógott, mire visszaérkeztem.
 Gondolkodtam, mi lesz, ha meglátják
 a foltot, mikor vetkezik otthon,
 de mutatta az magát eleget. A következőt
 már hanyatt fektettük, először egyikünk
 aztán a másik, végül én, hasmánt
 jobban rúgkapált volna. Ekkorra már
 tanultunk, be volt készítve a mosdótál,
 egy vizes spongyával törülgettem le
 a hátát, de megint odaszáradt, foltos
 maradt így is, ebben a kis szolgálati
 lakásban meg szappan, ultra semmi,
 hát csak beleragadt a bőrön a pihébe.
 Néztem a konyhát, a spájzban találtam
 vagy féldeci kimaradt facsarékot,

eszembe jutott, hogy anyám otthon azzal
takarította a fajanszot, meglögyböltem
kissé a spongyát vele, lehozta szépen,
a harmadiknál már be volt készítve
a mosdótál mellé. Egyéb se látszott,
csak a kábultság, egy-két horzsolás,
saját fiatalságuk, nem a mienk.

